

"Keşke o vazifei ubudiyet bulunmasa idi... Bu arzudan bir manevi adaveti ilahiyeyi işmam eden bir inkar arzusu uyanır." ifadesinde, insanın Allah'a karşı düşman olmasından mı bahsediliyor?

"Evet, günah kalbe işleyip, siyahlandıra siyahlandıra, tâ nur-u imanı çıkarıncaya kadar katılaştırıyor. Her bir günah içinde küfre gidecek bir yol var. O günah, istiğfarla çabuk imha edilmezse, kurt değil, belki küçük bir mânevî yılan olarak kalbi ısırıyor."(1)

Burada **"Her günah içinde küfre giden bir yol var."** hükmünün izahı yapılıyor. Yoksa her günah işleyen Allah'a düşman kesilir denilmiyor.

Şayet kişi işlediği günahları tövbe ve istiğfar ile imha etmeyip, kalbin beyaz ve nurani yapısını siyahlandıra siyahlandıra en sonunda imana kabiliyet kalmayacak bir şekle ve kıvama getirir ise, Allah'a düşmanlık kaçınılmaz hale gelir. Kişi nihayetinde günahların müptelası ve tiryakisi, Allah'ı da günahlara engel bir tehlike addetmeye başlar. Hal böyle olunca, müptela olduğu günah hesabına önce Allah'a düşman olma, sonra da Allah'ı inkar etme meylî ve arzusu oluşur.

Günah ile küfür arasında kuvvetli bir bağ vardır. Şayet günah tövbe ve istiğfar ile imha edilmez ise, bu bağ bir şekilde küfre incirar eder (*küfre doğru uzar*). Bu sebeple günahlar hakkında dikkat ve hassas olmak ve takvaya önem vermek gerekir.

Günaha maruz kalınca, hemen bir iyilik yapmamızı, bir sevap işlememizi Efendimiz (asv) tavsiye ederek; böylece günahın kalbimizde iz bırakmasını önlemiş oluruz.

(1) bk. [Lem'alar, İkinci Lem'a](#).